

ΑΠΟ ΤΗ ΣΥΓΓΡΑΦΕΑ ΤΟΥ ΜΠΕΣΤ ΣΕΛΕΡ ΤΟ ΠΡΑΣΙΝΟ ΣΗΜΕΙΩΜΑΤΑΡΙΟ

ΠΩΣ ΝΑ ΜΕΓΑΛΩΣΕΤΕ

~~ΜΕ~~ *χωρίς*

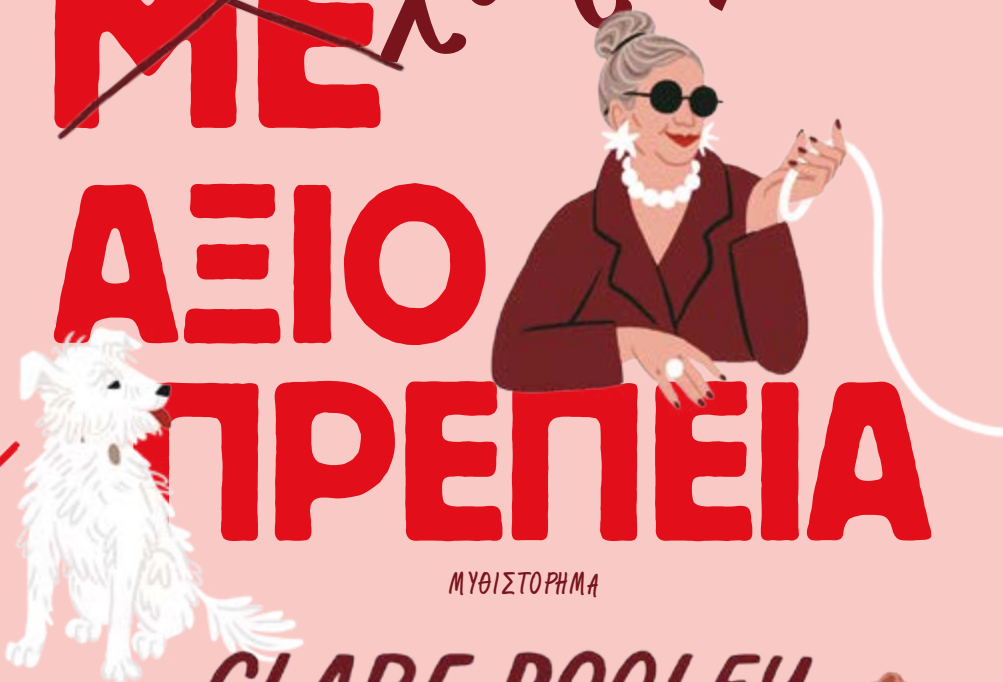
Μετάφραση:
Βούλα Αυγουστίνου

ΑΞΙΟ ΠΡΕΠΕΙΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

CLARE POOLEY

ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

ΠΩΣ ΝΑ ΜΕΓΑΛΩΣΕΤΕ ΧΩΡΙΣ ΑΞΙΟΠΡΕΠΕΙΑ

ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

Λογοτεχνία

Πρώτη έκδοση Δεκέμβριος 2024

Τίτλος πρωτοτύπου Clare Pooley, *How to Age Disgracefully*, Bantam Press, 2024

Επιμέλεια – Διόρθωση τυπογραφικών δοκιμών Μαρτίνα Ασκητοπούλου

Προσαρμογή εξωφύλλου Ντίμη Μηλιώρη

Σελιδοποίηση Μαριολένη Αντύπα

© 2024, Quilson Ltd

© 2024, Εκδόσεις **ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ** (για την ελληνική γλώσσα)

ISBN 978-618-03-4149-2

ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ 84149

Κ.Ε.Π. 5949, Κ.Π. 20889

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιοδήποτε μέσο ή τρόπο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

Εκδόσεις ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

Ιπποκράτους 118, 114 72 Αθήνα

τηλ.: 211 3003500, fax: 211 3003562

metaixmio.gr · metaixmio@metaixmio.gr

Κεντρική διάθεση

Ασκληπιού 18, 106 80 Αθήνα

τηλ.: 210 3647433, fax: 211 3003562

Βιβλιοπωλεία ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

- Ασκληπιού 18, 106 80 Αθήνα
τηλ.: 210 3647433, fax: 211 3003562
- Πολυχώρος, Ιπποκράτους 118, 114 72 Αθήνα
τηλ.: 211 3003580, fax: 211 3003581

CLARE POOLEY
ΠΩΣ ΝΑ ΜΕΓΑΛΩΣΕΤΕ
ΧΩΡΙΣ ΑΞΙΟΠΡΕΠΕΙΑ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: ΒΟΥΛΑ ΑΥΓΟΥΣΤΙΝΟΥ

ΜΕΤΑΙΧΜΙΘ

Στη μητέρα μου Τζάνετ (80)
και στην κόρη μου Ματίλντα (15).
Είναι η ζωντανή απόδειξη ότι οι απίστευτες γυναίκες,
οι γυναίκες που μας εμπνέουν, δεν έχουν ηλικία.

Σαν έρθει η νύχτα να μην πεις: νύχτα καλώς να 'ρθείς,
πρέπει να καιν τα γηρατειά όταν πεθαίνει η μέρα·
μ' οργή, με λύσσα ξέσπασε στον δέμιο της αυγής.

DYLAN THOMAS*

* Μετάφραση Κώστας Κουτσουρέλης.

Πρόλογος

Η αστυφύλακας Πένι Ρότζερς χρειάστηκε να περιμένει κάμποσα χιλιόμετρα πίσω από το μικρό λεωφορείο, κολλημένη στον προφυλακτήρα του, με τη σειρά να στριγκλίζει και τον φάρο αναμμένο, μέχρι να σταματήσει επιτέλους το όχημα στη λωρίδα έκτακτης ανάγκης. Μα είναι στραβοί; Ή κουφοί; Μόλις πλησίασε και είδε τα πρόσωπα των ετερόκλητων επιβατών που την κοιτούσαν μέσα από τα βρόμικα παράθυρα, συνειδητοποίησε ότι μάλλον ήταν και τα δύο. Οι μισοί επιβάτες τουλάχιστον έμοιαζαν πάνω από εβδομήντα χρονών, ενώ υπήρχαν και λίγοι –άλλο και τούτο!– κάτω των πέντε.

Η συρόμενη πόρτα άνοιξε με μια κλαγγή διαμαρτυρίας και ένα τράνταγμα, αποκαλύπτοντας το αναψοκοκκινισμένο, και ελαφρώς ιδρωμένο, πρόσωπο μιας μεσήλικης γυναίκας στη θέση της οδηγού.

«Γιατί αργήσατε τόσο πολύ να σταματήσετε;» ρώτησε η Πένι μπαίνοντας μέσα, χωρίς καμία προσπάθεια να κρύψει τον εκνευρισμό της.

«Σας ζητώ συγγνώμη, κυρία αστυφύλακα. Έψαχνα ένα πρατήριο καυσίμων για μια επείγουσα στάση για τουαλέτα. Δεν έχετε την παραμικρή ιδέα πόσες τέτοιες στάσεις χρειάζο-

νται μ' αυτούς εδώ». Η οδηγός έκανε ένα νεύμα προς τους συνεπιβάτες της, οι οποίοι είχαν καρφώσει το ανήσυχο βλέμμα τους στην Πένι, τρομακτικά σιωπηλοί.

Και σαν να μην ήταν ήδη αρκετά σουρεάλ αυτό το σκηνικό, τρία παιδιά φορούσαν στολές αστυνομικών. Καλά, πλάκα της έκαναν;

«Για να είμαι ειλικρινής, από θαύμα μπορούμε και πηγαίνουμε οπουδήποτε» συνέχισε η οδηγός. «Γι' αυτό, όταν είδα να αναβοσβήνετε όλα σας τα φώτα και τα άλλα αυτοκίνητα να κάνουν στην άκρη, σκέφτηκα ότι μπορεί να θέλατε να μας συνοδεύσετε για να φτάσουμε πιο γρήγορα. Τότε όμως συνειδητοποίησα ότι αποκλείεται να γνωρίζατε σε τι κατάσταση βρισκόταν η πάνα της Κάιλι, ή να ξέρατε το πρόβλημα ακράτειας της Ρούμπι, και καθώς επιμένετε πολύ, σκέφτηκα ότι το καλύτερο ήταν να σταματήσω».

«Δεν νομίζω ότι επιτρέπεται να αποκαλύπτεις τόσο ευαίσθητα, προσωπικά ιατρικά δεδομένα χωρίς άδεια, Λίντια. Ή χωρίς ένταλμα. Έχει ένταλμα;» είπε μια μικροκαμωμένη αλλά αγριωπή κυρία, που η Πένι υπέθεσε πως ήταν η Ρούμπι.

«Δεν έτρεχα, σωστά;» συνέχισε η οδηγός.

«Οχι. Αν μη τι άλλο, οδηγούσατε επικίνδυνα αργά. Ωστόσο έχουμε εντολή να σταματήσουμε αυτό το όχημα. Η Μητροπολιτική Αστυνομία αναζητά έναν από τους επιβάτες για ανάκριση» είπε η Πένι.

Η οδηγός έχασε το χρώμα της και άρχισε να τρίβει τα χέρια της πάνω κάτω στα πόδια της, αφήνοντας αχνά σημάδια ιδρώτα στο ανοιχτόχρωμο τζιν της, ώσπου τύλιξε τα χέρια της γύρω από τα γόνατά της και ξεροκατάπιε.

«Θεέ μου» είπε. «Υπέβαλε μήνυση; Το σκέφτηκα ότι μπορεί να το έκανε. Δεν άντεχα άλλο και ξέσπασα, καταλαβαίνετε. Μετά από είκοσι χρόνια που υπέμενα τα απαισιωτικά σχόλια και τις επικρίσεις του, ή –ακόμα χειρότερο– την παραμέληση και την παντελή αδιαφορία του, έκανα το μπαμ. Αν και παραδέχομαι ότι έφταιγα κι εγώ λίγο».

«Δεν φταις εσύ, Λίντια» είπαν ταυτόχρονα αρκετοί επιβάτες βαριεστημένα, σαν να επαναλαμβάναν για χιλιοστή φορά ένα μάντρα.

Η οδηγός τους αγνόησε. Έβγαλε ένα χαρτομάντιλο από το μανίκι της και σκούπισε τον ιδρώτα που είχε αρχίσει να στάζει από το μέτωπό της.

«Εκείνες οι φωτογραφίες ήταν η τελευταία σταγόνα – και ξεχείλισε το ποτήρι, θα έλεγε κανείς» είπε με τρεμάμενη φωνή. «Θα με συλλάβετε; Τι θα σκεφτούν άραγε τα κορίτσια μου; Η μητέρα τους, μια εγκληματίας...»

Η Πένι κοίταξε τη φωτοτυπία της φωτογραφίας που κρατούσε και μετά πάλι την οδηγό, που είχε αρχίσει να κλαίει γοερά, με τα δάκρυά της να στάζουν πάνω στο κάλυμμα από δερματίνη του τιμονιού και να μουτζουρώνουν τα βαμμένα μάτια της. Αναρωτήθηκε τι μπορεί να είχε κάνει αυτή η γυναίκα –που δεν με έμοιαζε καθόλου με εγκληματικό στοιχείο– αλλά δεν είχε ούτε τον χρόνο ούτε την ενέργεια να το ψάξει. Προχώρησε προς το πίσω μέρος του μικρού λεωφορείου, εξετάζοντας τα πρόσωπα των επιβατών και στις δύο πλευρές του διαδρόμου.

«Λίντια, καλή μου» είπε στην κλαμένη οδηγό ένας απίστευτα ηλικιωμένος κύριος που καθόταν στα μισά του δια-

δρόμου. «Δεν νομίζω ότι ψάχνουν εσένα. Εμένα θέλουν. Και να σας πω κάτι, είναι σχεδόν ανακουφιστικό μετά από τόσα χρόνια. Είχα εθιστεί, νομίζω. Έπρεπε όμως να διακυβεύονται όλο και περισσότερα για να νιώθω την ίδια έξαψη. Γιατί δεν περιορίστηκα στο μπίνγκο, σαν κανονικός συνταξιούχος; Νομίζω ότι ο μόνος τρόπος για να σταματήσω είναι να μπω φυλακή. Απ' ό,τι φαίνεται, έφτασε αυτή η ώρα. Μ' έπιασαν στα πράσα».

Ο άντρας άρχισε να σηκώνεται από τη θέση του, απλώνοντας τα χέρια του ώστε η Πένι να του περάσει χειροπέδες. Στο διπλανό κάθισμα, ένα ξανθό αγοράκι κοιμόταν σαν αγγελάκι, με ένα τεράστιο κράνος αστυνομικού πεσμένο μπροστά στα μάτια του. Τα μπράτσα του ήταν τυλιγμένα γύρω από ένα γέρινο σκυλί απροσδιόριστης ράτσας. Σαν να διαισθάνθηκε το δράμα που παιζόταν γύρω του, το αγοράκι άνοιξε τα μάτια του και κοίταξε την Πένι με φρίκη.

«ΚΡΥΨΤΕ ΤΑ ΟΛΑ! ΜΑΣ ΤΗΝ ΠΕΦΤΟΥΝ, ΓΑΜΩΤΗ ΜΟΥ!» φώναξε, ξυπνώντας τον σκύλο που, όπως αποδείχτηκε, γάβγιζε απρόσμενα δυνατά. Η Πένι πισωπάτησε από το σοκ. Ολόκληρο το λεωφορείο ξέσπασε σε χειροκροτήματα.

«ΒΟΥΛΩΣ' ΤΟ, Μάγκι Θάτσερ!» είπε μια ηλικιωμένη στο βάθος, η οποία είχε προφανώς άνοια και δεν είχε ιδέα ποιος ήταν ο νυν πρωθυπουργός ούτε πως δεν βρισκόταν μαζί του στο λεωφορείο.

«Μπράβο, Λάκι! Το ξέραμε ότι θα τα κατάφερνες!» είπε ο κύριος τώρα που η επικείμενη σύλληψή του είχε διακοπεί. Όταν είδε όμως την έκφραση της Πένι, πρόσθεσε «Μας

συγχωρείτε. Απλώς αυτές είναι οι πρώτες λέξεις που τον ακούμε να λέει, και σε λίγο κλείνει τα πέντε. Προφανώς η επιλογή λεξιλογίου δεν ήταν ιδανική. Καλύτερα να ξεκινούσε μ' ένα "γεια σας" ή ένα "ευχαριστώ", αλλά τι να γίνει. Ό,τι μαθαίνει κανείς καλό είναι».

«Τι εννοούσε κρύψτε τα όλα;» ρώτησε η Πένι τρίβοντας το μέτωπό της όπου ένιωθε τα πρώτα συμπτώματα ενός πονοκεφάλου, μετά τα σφηνάκια τεκίλα που είχε κοπανήσει χτες στην παμπ. Άλλη φορά θα άφηνε τη Μητροπολιτική Αστυνομία να κάνει μόνη της τη χαματοδουλειά.

«Ποιος ξέρει, καλή μου. Το παρελθόν του Λάκι είναι ένα μεγάλο ερωτηματικό. Δεν νομίζω να υπάρχει άλλο παιδί με πιο αταίριαστο όνομα»* είπε ο ηλικιωμένος. «Τέλος πάντων, δεν αναφερόταν σε μένα. Δεν υπάρχουν κλοπιμαία εδώ μέσα. Όχι πολλά τουλάχιστον».

«Κοιτάξτε» είπε η Πένι αναστενάζοντας. «Δεν έχω ιδέα τι σκαρώνετε και για να πω την αλήθεια δεν νομίζω ότι θα ήθελα να μάθω, αλλά δεν είστε ο άνθρωπος που ψάχνω. Ούτε αυτή» είπε δείχνοντας την οδηγό που εξακολουθούσε να κλαίει.

«Μήπως σας στέλνει η Πρόνοια;» είπε από το πίσω μέρος ένα έφηβο αγόρι μ' ένα υπέροχο μωρό –που, δεδομένης της ομοιότητας μεταξύ τους, μάλλον ήταν η μικρή του αδερφή– καθισμένο στην αγκαλιά του. «Αλήθεια δεν είχα άλλη επιλογή, αλλά ορκίζομαι ότι δεν θα το ξανακάνω, ποτέ των ποτών».

* Lucky: στα αγγλικά σημαίνει τυχερός. (Σ.τ.Μ.)

«Αν σας έστειλαν από τον Δήμο, να τους πείτε ότι δεν είναι φθορά ξένης ιδιοκτησίας, είναι τέχνη. Άλλο που εκείνοι είναι ένα μάτσο ακαλλιέργητοι και δεν ξέρουν τη διαφορά» είπε η γυναίκα, που η Πένι πίστευε πως ήταν η Ρούμπι. Είχε σχεδόν θαφτεί κάτω από ένα ογκώδες πολύχρωμο πλεκτό.

Οι κρόταφοι της Πένι σφυροκοπούσαν όλο και πιο δυνατά. Ένιωθε τον πονοκέφαλο να πλησιάζει, συμπιέζοντας το κρανίο της.

«Εγώ πάντως δεν ξαναπηγαίνω για ανάκριση» είπε μια άλλη ηλικιωμένη με μπλε ηλεκτρικ μαλλιά, που έκαναν το κεφάλι της να μοιάζει πάρα πολύ με φάρο περιπολικού. «Πόσες φορές πρέπει να σας πω ότι όλοι πέθαναν από φυσικά αίτια; Απλώς είμαι τρομερά άτυχη στο θέμα των συζύγων».

«Όχι τόσο άτυχη όσο εκείνοι» μουρμούρισε ο ηλικιωμένος.

«ΣΑΣ ΠΑΡΑΚΑΛΩ, ΜΠΟΡΕΙΤΕ ΝΑ ΣΤΑΜΑΤΗΣΕΤΕ ΝΑ ΟΜΟΛΟΓΕΙΤΕ;!» φώναξε η Πένι. Σήκωσε ψηλά τη φωτοτυπημένη φωτογραφία και την κούνησε στον αέρα για να τη δουν όλοι. «ΑΥΤΟ είναι το άτομο που ψάχνω».

Όλοι έμειναν σιωπηλοί. Σχεδόν σαν ένα σώμα, γύρισαν και κοίταξαν το κάθισμα πίσω ακριβώς από την οδηγό. Το άδειο κάθισμα. Έπειτα γύρισαν όλοι μαζί και κοίταξαν την ανοιχτή πόρτα και τον αυτοκινητόδρομο δίπλα τους.

Η Πένι γύρισε κι αυτή. Τα αυτοκίνητα είχαν κόψει ταχύτητα, πηγαίνοντας σχεδόν σημειωτόν, όπως συνήθιζαν να κάνουν οι οδηγοί όταν έβλεπαν περιπολικό στον δρόμο.

Αλήθεια τώρα, νόμιζαν ότι δεν ήξερε πως ποτέ δεν οδηγούσαν τόσο προσεκτικά;

Μια κόρνα στρίγκλισε, επίμονα και θυμωμένα, και ο λόγος ήταν προφανής.

Ποιος να το περίμενε ότι ένα άτομο τόσο προχωρημένης ηλικίας μπορούσε να πηδήξει πάνω από τη διαχωριστική νησίδα σαν επαγγελματίας αθλητής!

Τρεις μήνες νωρίτερα

Ντάφνι

«Λοιπόν, πώς θα γιορτάσουμε τα εβδομηκοστά μου γενέθλια;» είπε η Ντάφνι στον Τζακ. Το οποίο ήταν γελοίο προφανώς, καθώς ο Τζακ δεν ήταν σε θέση να απαντήσει εδώ και δεκαπέντε χρόνια.

Η Ντάφνι δεν μιλούσε τακτικά μόνο στον Τζακ, αλλά και στα φυτά του σπιτιού της και στους ανθρώπους στις φωτογραφίες που ήταν διασκορπισμένες σε όλο το διαμέρισμά της, ενώ έβαζε συχνά τις φωνές σε ηθοποιούς και παρουσιαστές στην τηλεόραση. Ωστόσο δεν μιλούσε στους γείτονές της. Ποτέ όμως. Εκτός και αν προέκυπτε κάποιο έκτακτο ζήτημα, όπως πολύ πρόσφατα το θέμα της αλλαγής διακόσμησης των «κοινόχρηστων χώρων» του κτιρίου.

«Ακου “κοινόχρηστοι χώροι”!» είχε πει έξω φρενών στον Τζακ, ανεμίζοντας προς το ταβάνι το γράμμα που είχε λάβει από την εταιρεία διαχείρισης του κτιρίου. «Τι σόι περι-

γραφή είναι αυτή; Μοιάζει με κάτι που θα έβρισκες σε κάποιο δευτεροκλασάτο μπουρδέλο».

Παρόλο που η Ντάφνι απέφευγε τις επαφές με τους άλλους ενοίκους –ή με τον οποιονδήποτε, η αλήθεια είναι– ήξερε πάρα πολλά για τον καθένα τους. Θα μπορούσε να ισχυριστεί ότι της άρεσε το αίσθημα της σύνδεσης με την κοινότητα που της εξασφάλιζε αυτή η γνώση, αλλά η αλήθεια ήταν ότι προτιμούσε την αίσθηση εξουσίας που της χάριζε αυτή η ανισομερής διάχυση πληροφοριών. Όταν ξέρεις περισσότερα για κάποιον απ’ ό,τι αυτός ο κάποιος για σένα, έχεις εσύ το πάνω χέρι. Και αυτό σου δίνει ασφάλεια.

Η πηγή από την οποία αντλούσε τις πληροφορίες της η Ντάφνι ήταν μια ιστοσελίδα που είχε βρει τυχαία, κάνα χρόνο πριν, με το όνομα ΟιΓείτονέςΜας.com. Ένας εκπληκτικά μεγάλος αριθμός κατοίκων της περιοχής είχαν εγγραφεί σε μια υπο-ομάδα που αφορούσε τη δική τους πλευρά του Χάμερσμιθ, και η Ντάφνι είχε ανακαλύψει ότι, αν γινόταν μέλος, είχε τη δυνατότητα να τρυπώνει σαν τον κλέφτη στις συζητήσεις και να κρυφακούει τις πεισματάρικες απόψεις όλων των υπολοίπων, χωρίς ποτέ να αποκαλύπτει την ταυτότητά της.

Κάθε πρωί, την ώρα που έτρωγε την καθιερωμένη της φρυγανιά με μαρμελάδα, η Ντάφνι χάζευε τις τελευταίες αναρτήσεις, παρακολουθούσε βίντεο από κάμερες ασφαλείας που έδειχναν κλεφτρόνια να αρπάζουν δέματα της Amazon από κατώφλια σπιτιών, διάβαζε οργισμένες διαμάχες σχετικά με τα συστήματα ήπιας κυκλοφορίας και τις θέσεις στάθμευσης των μόνιμων κατοίκων, ή κοιτούσε τα

απαίσια, κακόγουστα και συχνά σπασμένα αντικείμενα που έβازαν προς πώληση, με την ελπίδα ότι θα βρεθεί κάποιος βλάκας να δώσει έναν σκασμό λεφτά για να τα αγοράσει.

Χτες το πρωί υπήρξε μια διαφωνία για τις αλεπούδες της πόλης. Άραγε είναι φίλοι μας και πρέπει να τους αφήνουμε φαγητό στον κήπο ή ψωριάρικα παράσιτα που μεταδίδουν ασθένειες και προκαλούν καταστροφές; Όπως πάντα, η λογική και πολιτισμένη συζήτηση εξελίχθηκε πολύ γρήγορα σε ανταλλαγή βρισιών, ώσπου μία απείλησε να καλέσει την αστυνομία και τη φιλοζωική, ενώ ένας πρότεινε να γεμίσει τον κήπο της γειτόνισσάς του με περιττώματα αλεπούς για να δει πόσο θα της άρεσε. Με τα πολλά, και αφού αρκετοί από τους συμμετέχοντες άρχισαν για κάποιον λόγο να αποκαλούν ο ένας τον άλλο «Κάρεν»,* ένας από τους διαχειριστές της ομάδας διέγραψε ολόκληρο το νήμα από την ιστοσελίδα, και η συζήτηση ξαναγύρισε στο θέμα της αποκομιδής σκουπιδιών.

Η Ντάφνι φόρτωσε τη σελίδα, προσπαθώντας να μη ρίξει ψίχουλα στο πληκτρολόγιό της. Τι να την περίμενε αυτό το πρωί, τη μέρα των γενεθλίων της;

Η σημερινή συζήτηση ήταν παραδόξως, και δυστυχώς, φιλική. Μια καθαρίστρια έψαχνε δουλειά, μια γυναίκα ζητούσε συμβουλές για το πώς να βγάλει μια βέρα που είχε

* Γυναικείο όνομα που τα τελευταία χρόνια χρησιμοποιείται στην καθομιλουμένη ως μειωτικός χαρακτηρισμός για υπερβολικά απαιτητικούς ανθρώπους –κυρίως γυναίκες– με άσχημη και ρατσιστική συμπεριφορά. Η αγγλική εφημερίδα *Guardian* ανακίνησε το 2020 «έτος των Κάρεν». (Σ.τ.Μ.)

πέσει στο σιφόνι του νεροχύτη, ενώ κάποιος προσπαθούσε να πουλήσει ένα σετ τραπέζι με καρέκλες σε μια σωρεία ανθρώπων που ήταν εξαιρετικά απίθανο να έχουν τραπεζαρία στο σπίτι τους. Μιας και η αμέσως επόμενη αγαπημένη ιστοσελίδα της Ντάφνι ήταν η μεσιτική Rightmove.co.uk, ήξερε ότι κάθε τραπεζαρία στην περιοχή είχε προ πολλού μετατραπεί σε γραφείο, γυμναστήριο ή «δωμάτιο ψυχαγωγίας». Και δηλαδή τι μπορεί να έκαναν σ' ένα δωμάτιο ψυχαγωγίας; Ψυχαγωγούσαν; Ψυχαγωγούνταν; Ένας Θεός ξέρει.

Η Ντάφνι συνέχισε να σκρολάρει στις πρόσφατες αναρτήσεις, αλλά δεν μπορούσε με τίποτα να συγκεντρωθεί. *Εβδομήντα*, έλεγε και ξανάλεγε από μέσα της. *Εβδομήντα*. Ήταν στ' αλήθεια τόσο μεγάλη; Σίγουρα δεν ένιωθε τόσο και ούτε μπορούσε να το χωνέψει ακόμη. Πώς στο καλό είχε φτάσει ως εδώ; Πότε πέρασαν τόσα χρόνια;

Η Ντάφνι περίμενε ότι σε αυτό το σημείο η ζωή της θα ήταν εντελώς διαφορετική. Φανταζόταν ότι σε αυτή τη φάση θα είχε γύρω της αγαπημένους φίλους και συγγενείς. Εντάξει, ίσως όχι *αγαπημένους* φίλους και συγγενείς, αλλά τουλάχιστον μια ομάδα ανθρώπων που θα τους γνώριζε από παλιά και με τους οποίους θα τη συνέδεαν το παρελθόν, τα γονίδια ή τα κοινά περιουσιακά στοιχεία. Κι όμως, να την τώρα, ολομόναχη, να παρακολουθεί εμμονικά τους γείτονές της και να μιλάει στα φυτά της. Όχι στο γιούκα όμως, που ποτέ δεν της γέμισε το μάτι.

Το διαμέρισμά της ήταν, ομολογουμένως, φανταστικό, με θέα στον μεγαλοπρεπή στριφογυριστό Τάμεση, στη γέ-

φυρα Χάμερσμιθ στα δεξιά, στη γέφυρα Πάτνι στα αριστερά, και στο επιβλητικό σομόν-κεραμιδί κτίριο, που κάποτε στέγαζε τις αποθήκες των καταστημάτων Χάροντς στην απέναντι όχθη. Όμως αυτό που στην αρχή ήταν το ασφαλές της καταφύγιο –το ησυχαστήριό της– είχε μετατραπεί σταδιακά σε φυλακή, έστω και πολυτελείας. Από τότε που είχε μετακομίσει, δεκαπέντε χρόνια πριν, ζήτημα να έβγαινε έξω μία με δύο φορές τη βδομάδα για να αγοράσει τρόφιμα, αλλά τώρα τελευταία είχε την αίσθηση ότι οι τοίχοι του σπιτιού την πλάκωναν και ότι στο τέλος αυτός ο κύβος όλο και θα μίκραινε και θα τη συνέθλιβε μαζί με όλη την επίπλωση.

Ίσως είχε έρθει ο καιρός, άσχετα από τις όποιες συνέπειες, να *ξαναέρθει σε επαφή* με τον κόσμο, να κάνει νέους φίλους; Ή τουλάχιστον νέες γνωριμίες. Υπήρχε πιο ιδανική στιγμή για να κάνει κάτι τέτοιο από τη μέρα των γενεθλίων της;

Το πρόβλημα ήταν ότι η Ντάφνι δεν *πολυσυμπαθούσε* τους άλλους ανθρώπους, και εν πάση περιπτώσει δεν είχε ιδέα πώς ένας ενήλικος άνθρωπος έκανε φίλους. Δεν είναι ότι μπορούσες να ρωτήσεις κάποιον αν ήθελε να παίξετε κουτσό ή να του δώσεις μία από τις καραμέλες με γεύση λεμόνι που είχες μαζί σου. Το πιθανότερο ήταν ότι θα σε κατέδιδαν στις αρχές ή θα σε κακολογούσαν στην ιστοσελίδα *ΟιΓείτονέςΜας.com*.

Η Ντάφνι χρειαζόταν ένα *σχέδιο*. Δεν θα ήταν δύσκολο να σκεφτεί κάτι. Ήταν, στο κάτω κάτω, ένα από τα καλύτερα στρατηγικά μυαλά που ήξερε. Με τον Τζακ είχαν πε-

ράσει ώρες μπροστά από περίπλοκα διαγράμματα ροής, με ξεκαπακωμένα στυλό στα χέρια, εξετάζοντάς τα από κάθε οπτική γωνία, προσθέτοντας εναλλακτικές, στατιστικές πιθανότητες, δικλίδες ασφαλείας, τείχη προστασίας. Τεστάροντας και ξανασχεδιάζοντάς τα, ώσπου ονόματα, τοποθεσίες, χρόνοι, συνθηματικά, βελάκια και σύμβολα τρύπωναν στα όνειρά της, κλωθογύριζαν στο μυαλό της και μπλέκονταν σε εναλλακτικά μοτίβα, που ενίοτε της έδιναν τη λύση.

Τότε ήταν που ένιωθε να αγαπάει τον Τζακ περισσότερο από ποτέ, εκείνα τα ατέλειωτα βράδια που του πετούσε μια ιδέα και αυτός την έπαιρνε, την άλλαζε ελαφρώς και της την ξαναπετούσε, και αυτό το πάρε δώσε συνεχιζόταν μέχρι που στο τέλος δημιουργούσαν μαζί κάτι εντυπωσιακό.

Μπορούσε άραγε να κάνει το ίδιο χωρίς αυτόν;

Φυσικά και μπορούσε! Αυτή ήταν πάντα το μυαλό της υπόθεσης. Όχι ότι ο Τζακ, ή οποιοσδήποτε άλλος, θα το παραδεχόταν ποτέ. Και εν πάση περιπτώσει, δεν ήταν και κάποιο δύσκολο πρότζεκτ, σωστά; Να κάνει μερικούς φίλους. Ακόμα κι ένα πεντάχρονο μπορούσε να το κάνει αυτό!

Η Ντάφνι ξεκρέμασε ένα παλτό και μια τσάντα από τα γαντζάκια δίπλα στην πόρτα της εισόδου. Θα πήγαινε να αγοράσει έναν λευκό πίνακα και μερικούς χρωματιστούς μαρκαδόρους. Έπειτα θα κατέστρωνε ένα σχέδιο.

ΟΤΑΝ Η ΗΛΙΚΙΑ ΣΕ ΚΑΝΕΙ ΑΟΡΑΤΟ, ΕΙΝΑΙ ΠΙΟ ΕΥΚΟΛΟ ΝΑ ΚΡΑΤΗΣΕΙΣ ΤΑ ΜΥΣΤΙΚΑ ΣΟΥ ΚΡΥΦΑ

Η Ντάφνι ξέρει ότι η ηλικία είναι απλώς ένας αριθμός. Ξέρει επίσης ότι η κοινωνία δεν της δίνει πια καμία απολύτως σημασία – πράγμα που εκμεταλλεύεται ευχαρίστως για να αποκρύψει ορισμένα σκοτεινά στοιχεία της ζωής της. Όταν κλείνει τα εβδομήντα, αποφασίζει ότι χρειάζεται μερικούς φίλους γύρω της. Η προοπτική να γραφτεί σε μια κοινωνική λέσχη ηλικιωμένων την τρομοκρατεί – δεν είναι του γούστου της να παίζει χαρτιά και να ανταλλάσσει αβρότητες. Όμως τα μέλη της λέσχης δεν είναι όπως περίμενε. Εκεί συναντάει τον Αρτ, έναν αποτυχημένο ηθοποιό και ορκισμένο κλεπτομανή, τη Ρούμπι, τη θηλυκή εκδοχή του Banksy που πλέκει παθιασμένα. Και τη Λίντια, που ανέλαβε την οργάνωση της λέσχης, αλλά τελικά τα βρίσκει σκούρα. Μετά την απρόσμενη κατάρρευση του μισού κτιρίου, το δημοτικό συμβούλιο απειλεί να βάλει λουκέτο στη λέσχη – δεν έχουν καταλάβει όμως με ποιους τα έβαλαν. Οι ηλικιωμένοι με τη βοήθεια των νηπίων του παιδικού σταθμού, ενός έφηβου πατέρα και μιας υπέργηρης σκυλίτσας, κάνουν ό,τι περνάει από το χέρι τους για να σώσουν την πολύτιμη λέσχη...

ISBN: 978-618-03-4149-2

9 786180 341492

ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ 84149

metaixmio.gr

